

13.

Sài Gòn, thứ Ba ngày 9/3/1982

Ngày cuối cùng.

Buổi trưa, Đan đưa tôi đến tập đàn cùng nhóm Cung, Định, Hiền, Liêm. Gặp lại những người bạn cũ cũng là một điều vui thú, nhưng âm thầm, tôi thấy xấu hổ vì sự trở về của Đan kể từ sau lần đàn dít ở Rạch Giá mà ai cũng biết.

Nghe ra ý nghĩ này từ tôi, Đan cười mỉm:

"Em phải là người kiêu hãnh chứ, bởi vì anh chứng minh cho tụi bạn biết là dù thế nào thì anh vẫn chỉ yêu em, nâng niu chiều chuộng em hơn tất cả mà thôi."

Sau buổi tập là một cuộc rượu. Trong câu chuyện, đề cập đến tình yêu và đời sống đôi lứa, nghe những lời biện luận của bè bạn (và của cả Đan) bên vực sự tham lam trong cá chất đàn ông, tôi thốt ghê tởm nghĩ rằng "chẳng người đàn ông nào mà không ngoại tình" và "cá tính tuyệt đối thủy chung trên đời này không có."

Vậy thì tôi đang đi tìm cái gì đây?

Từ năm 16 tuổi, trong một cuộc nghỉ hè Dalat, nghiền ngẫm bộ Lục Mạch Thần Kiếm của Kim Dung, tôi đã yêu ngay nhân vật Tiêu Phong với ba đặc điểm trong cá chất ông: *cô đơn, tài hoa và chung thủy*. Từ ấy, trên con đường tình yêu, tôi vẫn mãi "đi tìm" một Tiêu Phong cho riêng mình.

Phải nhận, những người đàn ông đi qua đời tôi từ trước ai cũng đều đạt được một hay hai cá chất ở trên tôi đòi hỏi, nhưng CHƯA bất cứ ai có được sự chung thủy tâm hồn như của Tiêu Phong.

Câu chuyện đêm nay giữa đám bạn càng làm tôi thêm bi quan theo cái nhìn về một "*tấm lòng chung thủy*". Đồng thời tự hỏi, tại sao tôi lại phải làm vợ? Tại sao phải phụ thuộc người đàn ông trong vai trò "*làm vợ*"? Sao tôi không là "*người chồng*"? Nghĩa là chính tôi chủ động hạnh phúc chứ không phải người đàn ông có quyền làm cho tôi điều đó. Sự ngoại tình hay chung thủy thì cũng "*chỉ tôi ban*" cho đàn ông, chứ không phải là họ "*có quyền*" ban - như họ muốn- cho tôi.

Không! Cho dù không cưỡng lại được với quan niệm "*chồng chúa vợ tôi*" rất đáng chê trách của người Á Đông thì tôi cũng không bao giờ cúi đầu nhận nhin đóng vai trò một hình nộm lần thứ hai, thứ ba... dưới tấm lòng tham lam của đàn ông...

Buổi trưa trời nóng, uống nhiều quá, lại đang đói nên gần như ai cũng say. Chỉ tôi là không. Trên chiếc *cyclo*, Đan gục đầu trên vai tôi suốt từ quán rượu về đến nhà cha mẹ anh. Tôi giúp anh ói, nhỏ nhẹ ân cần như bất cứ lần nào ba năm trước. Và nói:

"Đan uống nhiều, mà ở dưới đó, mỗi lần say thế này, ai lo cho Đan?"

Tức thì Đan ứa nước mắt, đôi môi cắn lại che giấu xúc động, khuôn mặt biểu lộ rõ rệt nỗi lo sợ mất tôi, cái điều mà khi tỉnh rượu, Đan vẫn luôn chối nhận.

Buổi chiều, Đan đưa tôi về nhà dùng cơm cùng cha mẹ. Lần đầu tiên đối diện họ, tôi thật sự e ngại. Đan vẫn thường bảo ông cụ là người hiền lành nhân đức và rất kính trọng ông. Thi chiều nay, tôi nhận điều ấy là đúng. Nơi ông có cái gì khiến tôi tin tưởng hơn là với Đan, một thứ đạo đức chân thật trộn lẫn trí thức hiểu biết, điều rất hấp với tâm hồn tôi. Ít ra cũng như Đan, ông không nghĩ rằng tôi tầm thường, mà gia đình và cá nhân tôi khiến ông thương quý.

Tôi thật tiếc cho Đan. Giờ phút này, đưa tôi về nhà sau ba năm giấu diếm, tức là Đan đã đạt được hơn nửa đường đi đến đích xây dựng... Nhưng liệu điều này có còn cần thiết cho tôi nữa không?

Buổi tối Đan đề nghị đưa tôi đến rạp Minh Châu có đoàn Sài Gòn III đang trình diễn. Tôi từ chối thì Đan nói:

"Ba năm trước và ba năm sau, tại Sài Gòn III vẫn chỉ thấy anh chiều chuộng yêu thương em mà thôi."

Điều này đúng khi đêm nay, trước đám người quen cũ, và cả trước đôi mắt nhận xét bén nhạy của tôi, Đan tỏ ra nâng niu tôi chân thật, không chút gì giả dối.

Lúc 11 giờ đêm về nhà chị Lan anh Đắc ngủ lại, trong khi Đan đang tắm thì tôi tìm đọc được lá thư người đàn bà Thủ Đức viết cho Nguyên Thảo, đại ý xin cho biết thật rằng Đan thế nào, đang bị bắt hay đã vượt biên? Lời thư van lơn thống thiết khiến tôi thật xúc động. Đồng thời nhớ lại đêm Mùng 9 Tết vừa qua gặp Nguyên Thảo, được cho hay rằng người đàn bà Thủ Đức đặt ra với Đan sự chọn lựa, hoặc là tôi, hoặc là bà với các đứa con. Chính ngay lúc chuyện trò cùng Nguyên Thảo, tôi đã nghĩ đến sự bỏ đi mãi mãi...

Trong câu chuyện đêm nay, Đan bảo rằng sẽ trở về ít lâu sau đó, rồi ân cần hỏi:

"Những ngày qua, anh có đem được cho em chút vui nào không?"

Tôi im lặng. Mãi sau mỉm cười tỏ thật:

"Chỉ một mình Đan mà tạo ra trong em biết bao xung đột. Nếu nghĩ đến ba má thì em muốn ở lại với Đan, nghĩ đến mẹ Thảo thì em chỉ muốn bứt ra đi. Nghĩ đến ân tình ba năm thì muốn tiếp tục hằn gán, mà nghĩ đến câu chuyện ở Rạch Giá thì em lại bị quyến rũ bởi tự do."

Đan mỉm cười:

"Anh đa diện đến vậy sao?"

Tôi lắc đầu:

"Không, Đan không đa diện, mà chỉ có tâm hồn em đa diện. Tình yêu trong em phơi pha rất nhiều kể từ khi em bỏ chạy ra khỏi Rạch Sỏi lúc hai giờ sáng cái đêm hôm ấy, nhưng ân tình với Đan vẫn nặng, mà cái ân tình này thì lại phải phân chia ra nhiều quá. Phía cho Đan và cho ba má thì giữ em lại; trong khi phía cho mẹ Thảo lại làm em muốn bỏ đi. Đó là chưa kể phía gia đình em, cộng thêm những khó khăn vật chất trong một lần xây dựng nữa, đối nghịch với cái tự do thông dong mà em sẽ có nếu dứt khỏi Đan."

Đan lắc đầu:

"Phía mẹ Thảo không phải là vấn đề đáng ngại, mà anh chỉ ngại phía gia đình em và nổi ham thích ra đi trong em sẽ làm anh mất em."

Thật lâu tôi hỏi:

"Đan cần em?"

Đan gật đầu:

"Nhiều lắm. Lúc này mình có cái cơ để xa nhau mà anh vẫn nhận định được lòng anh cần em đến như thế nào. Anh cần em thật, không phải vật chất mà là cái tâm hồn em anh không muốn để vượt. Anh có lỗi với em nhiều lắm, nhưng không hề nghĩ là sẽ mất em. Luôn luôn trong óc anh, em đã là vợ anh thật sự chứ không là tình nhân thì không lý do gì để em bỏ anh hay anh bỏ em cho được."

Trước những điều này, tôi chỉ im lặng mỉm cười.

[]

Sài Gòn, thứ Tư ngày 10/3/1982

Trong quán phở trước khi Đan đi Rạch Giá, tôi hỏi:

"Đan có nhận là em sâu sắc nhạy bén không?"

Đan gật đầu: "Nhiều lắm!"

Tôi cười:

"Vậy thì 'em chỉ có thể cho Đan mỗi một cơ hội này', Đan nên thông minh để nhận thức rõ những gì em muốn nói. Một tác phẩm điêu khắc bằng sứ, đánh rơi một lần, chúng mình cùng nhặt lên và cố lòng hàn gắn lại, tuy không hoàn hảo thì các mảnh vỡ cũng có thể làm nên những đường nét độc đáo. Nhưng nếu lần thứ hai rơi xuống, những mảnh đã vỡ càng thêm vỡ nát, làm cách nào còn vá vúi được đây. Em chỉ dám nói với Đan những lời ấy."

Đan gật đầu xiết tay tôi:

"Anh hiểu."

[]